Kállai Katalin

Egy rövid nap története

(K. D.-nek)

megriaszt szűkölök
félelem ami
a semmiből jön
rabul ejti az időt
a hajnal homályát
halottak fáradt
szívébe mar
a fenyegetettség
ruháit hordják ők is
vonulnak lassan nem
tartóztatja őket semmi
az idő beköltözött
a csontjaikba
ott lent
sem nyugszik
sejtekre szedi
összetartja őket
csak vonulunk
rendületlenül
egyszerre élünk mind